

Zorana Schultz

ŽONGLER

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2015.

*Svi likovi i događaji u
ovom romanu su izmišljeni.
A opet tako stvarni...*

1.

Kao dete uvek sam se divio žonglerima. Dadilja me je vodila u cirkus i mogao sam satima da ih gledam. Ponekad bih ih video i na ulici, sa lopticama u rukama, i divio se toj veštini, koncentraciji, istrajnosti. Oči su mi bile raširene, usne otvorene, i tek kad bih primetio da mi pljuvačka curi, da ne dišem, zatvorio bih usta, progutao, i opet zadivljeno gledao.

Fasciniralo me je to što su se žonglerima svi ljudi divili i gledali u njih. Drugi artisti u cirkusu izvodili su mnogo teže i opasnije stvari. Publika se divila i njima. Ali plašili su ih hodači po žici i krotitelji divljih zveri. Ljudi zaista poštuju njihovu veštinu koja ostavlja bez daha, ali ne vole tu strepnju. A žongleri? Njima se dive jer ih zabavljaju.

Dopadalo mi se i što imaju puder, tu nasmejanu masku iza koje niko ne može da vidi njihovo pravo lice. Jesu li tužni, srećni? Ko zna... Maska je uvek tu da ih sakrije i zaštiti, da prevari onog preko puta i dobije od njega naklonost, simpatiju, novac i aplauz. Uvek su nedodirljivi pod tom maskom, večiti pobednici u areni.

Video sam i kako žene gledaju žonglere, njihove spretne, mišićave ruke, lice koje se smeje, smeje... Posle nastupa, žene su ih obletale, osmesi su im bili prenatrpani, glas zvonak i izazovan. Isticala bi svoju ženstvenost, neke preseći grudi, druge meko pomerajući kukove i uvijajući se. Čak su i mlade mame vukle decu do njih, pućeci rumene usne ka žonglerima. A moja dadilja je uzdisala na čudan način, kakav nisam čuo nikad pre. Bilo je to dobro za mene, jer sam voleo da ih gledam, a ona odlazak u cirkus nije odbijala. Želeo sam i mnoge druge stvari, ali njih mi ni blizu nije tako rado ispunjavala. A u cirkusu, kao i većina drugih žena, dadilja je rumenela i maramicom brisala znoj s grudi i vrata. Sećam se da me je jednom, posle nastupa žonglera, ostavila samog, rekavši da mora da ide u toalet. Vratila se pred sam kraj predstave, nekako drugačija, obećavši da ćemo sutra ponovo doći. Eto zašto sam pozeleo da postanem žongler.

Kod kuće sam pokušavao da izučavam tu veštinu bacajući neke lagane predmete. A onda sam počeo da skupljam sunđeraste i gumene loptice. Saopštio sam majci svoju želju,

u jednom od njenih retkih gostovanja kod kuće. Jer moja mlada majka stalno je obilazila svet. I vraćala se sve lepša i lepša, a tek kasnije sam shvatio zbog čega. Moja majka, lepota od koje je ljudima zastajao dah, gadjljivo je rekla:

– Pa šta bi drugo i radio kad si tako ružan.

Zabolele su me njene reči, kao i uvek, ali tad sam skupio snagu da joj odgovorim:

– Ja ih proučavam jer oni znaju šta ženama treba.

Udala se za mog oca koji je bio dvadeset godina stariji od nje. Bogat, debeo, dobroćudan, proćelav fabrikant želeo je samo da nastavi porodično bogatstvo i prenese ga na decu. Par puta ju je izveo na večeru, ne očekujući ništa, a posebno ne da će ona tako brzo pomenuti brak. Čini mi se da je otac mislio da ga je snašla neverovatna sreća što ga je takva lepota odabrala. Nije mu smetalo ni to što je moja majka odmah po mom rođenju dovela dadilju u kuću, da stanuje kod nas i zameni je u svim materinskim dužnostima. A ona je krenula da luta svetom. U onim bračnim obavezama, sad to razumem, niko nije ni morao da je menja. Moj otac, posvećen svom poslu i porodici, bio je rasterećen što je tako. Nikad nije pokazivao strast, samo toplinu. Siguran sam da su mu njena odsustva sasvim odgovarala. Zato je putovanja, trošenje silnog novca na kupovine i ulepšavanja prećutno odobravao. Smatrao je da je to mala cena za ono što je dobio: tako lepu ženu i naslednika.

Pored oca, na prijemima i u izlascima, na koje su uvek odlazili zajedno, iako su pogledi i muškaraca i žena zastajali na njoj, nikad nije bila koketna. Čak nimalo. Doterana i hladna, ali privržena i tako savršena pored njega, bila je prava slika uspešnog braka. Ugled i status koji je imala uz mog oca čitao joj se na licu. Majka je bila iz dobre, mada siromašne porodice. I šta god radila na svojim putovanjima, na koji god način i sa kim god tamo zadovoljavala svoje telo, jedno je bilo jasno: vaspitanje joj je nalagalo da sačuva status uvažene supruge i gospođe. Iz svega što je činila kad bi došla kući, bilo je jasno da se to neće promeniti, nikad.

I mom ocu je odgovaralo što je tako, shvatam to danas. Ali bih ponekad iz očevog pogleda razumeo da nije bio imun na slutnju izazvanu rečenicama koje je majka izgovara u telefon prijateljicama:

– Sledeće nedelje u Kanu, mila moja! A ti znaš kakvih frajera ima tamo...

Verovatno je zbog toga, kad sam njemu rekao da želim da postanem žongler, reagovao sasvim drugačije. Nije mi odbrusio: šta ti pada na pamet, ti treba da nastaviš porodični posao i budeš uvaženi fabrikant kao ja, gospodin čovek, ili nešto slično. Ne. Rekao je:

– Možda je i bolje da budeš žongler, pa da te žena koju odabereš voli zbog onoga što jesi. A ne zbog onoga što imaš...

Otac, koji je imao malo slobodnog vremena, trudio se da ga provodi sa mnom. Mada, bili su to retki trenuci. Ali kad bismo konačno seli jedan pored drugog, razgovarali smo o svemu. Osim o tome zašto me moja majka ne voli. Niti sam ja znao na koji način to da ga pitam, niti je on ikada progovorio na tu temu. Mada, pored oca, majka je sa mnom bila ljubaznija. Odrastao sam, tako, zaštićen očevom toplinom, izdaleka, i udaljen od mlade žene koja je bila moja majka. Žene koja je, što se moje lice više menjalo, bila sve hladnija prema meni. I ja sam se, sve više ubeđen da se ljubav mora zaslužiti ili kupiti, oslanjao na druge očeve reči, koje ću pamtititi ceo svoj život:

– Život je kao cirkus. I svi smo mi žongleri u onome što radimo i čime se bavimo. A najbolji je onaj koji nikad ne ispusti lopticu.

Tako sam postao žongler. Ali ne u cirkusu. Postao sam žongler u životu.

2.

Veliki stakleni sto iscrtan je dugim belim crtama najboljeg kvaliteta. Sa koje god strane da mu priđeš, možeš da ušmrkneš. Ja sam mu ga nabavio. Ja sam ga tome i naučio. Taj mali peder Časlav nije imao pojma šta je život dok nije sreo mene! Uvlakuša, tako smo ga zvali. Tako ga zovemo i danas. A sad glumi gospodina. On! Ali neka ga, poslužiće svrsi.

– Adame, care, jelda da sam nabavio najbolju koku?

– Ne sumnjam u tebe...

– Hvala ti, brate! Sve za tebe! Pogledaj kako su ribe opuštene, možeš da im radiš šta hoćeš! A jelda da najbolje puše kad ih ja organizujem?

Klimnuo sam. Gledao sam Čombeta, našeg domaćina, kako stoji nasred sobe obeznanjen, s pantalonama spuštenim do kolena, dok ga jedna dugokosa plavuša, klečeći pred njim skoro gola, obrađuje tu pred svima.

– Jebote, toliko ti je dobar da za jedan šmrk možeš da je rasturiš! – ponavljao je Čombe kao u transu, stenjući na ivici orgazma.

– Ajd sklanjaj mi se, nisam raspoložen sad da pričam o tome. Trpaj tu malu i uživaj – odgovorio sam mu i dohvatio devojkicu do sebe za kosu. Spustio sam joj glavu u krilo i ona je krenula da mi lagano vadi šipku iz gaća. Polako ga oblizuje, baš kako treba, pa iako obično može da mlati spolja i iznutra, kako hoću i kako mi je ćef, večeras nisam raspoložen. Jebe me ovaj Časlav. Suviše jeftino je došao na vlast...

Prostorija je ogromna, a ipak je zadimljena. Umesto svetla, vrti se lajt-šou. Čombe je neviđeni seljak, obožava disko-kugle, ta zatamnjena svetla i sve ono što ga podseća na raskoš i klubove u koje nije smeo ni da prismrdi kad je bio klinac. Cigani vezanih očiju guše se u uglu sobe. Mora da mu je neko rekao da je to otmeno! Kakav kreten! Preznojavaju se mučenici, ali sviraju, ne posustaju. A pevačica, neka seljančica, zgodna, vatrena i ambiciozna, vidim joj iz očiju, peva, brate, svaka joj čast kakav ima glas. I ništa joj ne smeta što osim onih čizama do iznad kolena i gaćica na sebi nema ništa drugo. Ala trese

sisama! Ali Čombe joj je obećao da ćemo od nje napraviti zvezdu i baš se trudi. Opasna mala, daleko će dogurati!

Po zidovima su ogromne slike malog Milenceta. Zovemo ga mali jer je još uvek hodajući metar, iako ima preko četrdeset godina. Nekada ih je prodavao po ulici, za sitnu lovu, a sad je postao poznati umetnik, jer ispunjava svaku želju naručiocu. Slika ženske aktove, vagine, uspenjene faluse koji štrcaju i na tim alfa mužjacima što satiru ribe obavezno i lik muškarčine koja mu je platila. A sve to na metar, kako kome treba. Pošto se sad smatra velikim umetnikom, obavezno nosi i svilenu maramu oko vrata i puši lulu, čak i dok mu kurva liže jaja. Svi znamo da više voli dečake, ali ne propušta priliku da bude prisutan u ovakvim situacijama.

Trosedi su ogromni, zlatni, presvučeni brokatom. Čombe se hvali da je sve to original Luj XVI. Pored njih su srebrni svećnjaci na sve strane, dugi i teški, a prozori su zastrti ogromnim draperijama. Pametno, neko bi, da nije toga, mogao da nas snimi sa ulice. Na svakom trosedu, pored jednog muškarca su po tri klinke, pošto u ovakvom stanju jedna ne bi mogla da ih stimuliše.

Večeras je velika gužva. Na ogromnim persijskim tepisima valjaju se kao krmci po blatu. Devojke koje služe piće imaju na sebi bele visoke perike kao kod Luja XVI, keceljice koje su tolike da im tek prekrivaju stidne dlačice i visoke zlatne cipele na platformu s ogromnim potpeticama.

– Skidaj tu kecelju i dođi da ti ga uvali budući ministar policije! – čujem Vesu kako hropće.

Njemu rade i mozak i šipka.

Ginekolog koji odmah priskače kad ove devojke ostanu trudne, ali mučenik je impotentan. Valjda zato što gleda u onu stvar po ceo dan. Ili što je debeo? Ko će ga znati... Ali uživa kad gleda, uživa da bude prisutan. Uvek pod motom: važno je biti prisutan, uvek su svi tu. Jer to znači da pripadaš ovom krugu. Zato je uvek tu i plastični hirurg, prijatelj kuće koji je sve žene ovih moćnih muškaraca, kriminalaca, biznismena, političara i prevaranata na krupno s najvećom diskrecijom operisao. Tu je i vinar. Mnogo zemlje ima. Zgodno za zakopavanje protivnika... Taj je nezajažljiv, brate. Sve ove kurve bi opslužio. „Samo klasa, samo klasa“, što kaže brat Čombe. Ovde nema sitnih kriminalaca, uterivača dugova, zelenaša, ubica, siledžija. Ovo je kao tajni red u koji stižu najuspešniji u svom poslu, kao loža čiji sam ja savetnik iz senke. Siva eminencija čija se reč uvek poštuje. Znaju se pravila, među nama. Jedan da izda, dovoljno je da se eliminiše. Jedna greška, i mrak te pojede. I svi su toga svesni. A ja sam taj koji ih je sve povezao. Meni dolaze klanjajući mi se, iako nikad nisam, kao najveći broj ovih ovde, mnogo prljao ruke. Pare koje imam to čine za mene. Pare su čistije.

Svako od članova ovog uskog kruga nosi zlatni pečatnjak na malom prstu. Naš zlatar se baš potrudio oko dizajna.

Spreda je orao raširenih krila, a iznutra latinski prevod onoga u šta verujemo svi – moć je afrodizijak. Ili: *Potentia est ad venerem*. Da li se zaista tako kaže ili ne, nije ni važno. Ali svako je morao mnogo para da stvori da bi noćas bio ovde. I svi dobro znamo posle godina provedenih u svom poslu: moć zaista jeste afrodizijak.

Zlatimir, naš zlatar iz čuvene zlatarske kuće, koji je zato i dobio to ime, još nema ovakav prsten. Zato večeras i ne može da bude ovde. Treba tek da ga zasluži. Ali zato ima protivslugu: kad unosi zlato u zemlju, carinici uvek zažmure, po naredbi svog šefa koji sebe zove budućim ministrom policije i koji je, naravno, večeras ovde. A budući ministar policije upravo se ubija od zaplenjenog viskija, koji inače nosi na poklon gde god da ga pozovu, i to na kartone. I čeka da se pojavi Časlav koji će od sutra biti vlast. I koji jedini može da mu ostvari taj dugo željeni san.

Jedna kurva mi puši i gleda me u oči, druga me vuče za ruku, uvija se, širi noge i ja joj vidim rumenu, otkrivenu raščeppljenu rupu, koja odavno već ništa ne oseća, a s kojom misli da može da zadivi nekog kao što sam ja. I drogirano ponavlja:

– Dođi i podari mi svoju spermu.

A ja razmišljam: bože, kako sam izgledao nekad! Nijedna devojčica nije htela ni da me pogleda. Moje rošavo lice, nizak rast, smešno, naglo izraslo, nezgrapno telo, i proklete lakovane cipele na šniranje, koje je moja majka uporno donosila

s putovanja, činili su da mrzim sebe i sve oko sebe. „Ružni mamin mali princ!“, tako su me zvale devojčice smejući mi se po ćoškovima. A gledaj me sada!

Svoje prve muške nagone zadovoljavao sam svojom rukom pa ujutru gurao posteljinu u korpu pre nego što guvernantu dođe. Nisam se usuđivao da pomislim, čak ni sam u tom mraku, na neku devojčicu, a kamoli da nekoj priđem. Ni sada im ne prilazim. Ne gledam ih. A one se otimaju oko mene. Da, moć je afrodizijak.

Tela su izmešana. Leže jedna preko drugih. Žene se ne razlikuju, osim možda po boji kose. Sve su mršave, sve sa istim ogromnim silikonskim loptama u grudima, napućenim, napumpanim usnama, dugim veštačkim noktima, raščupanim umecima u kosi i već poluodlepljenim trepavicama i razmazanim karminima. Muškarci hropću preko njih, znojavi, ulepljeni, našmrkani i pijani. A pritom su svi oženjeni, i očevi kćerki godišta ovih devojaka nad kojima se iživljavaju. Ali mrak pokriva sve. I lova. Muzika trešti, gola pevačica jednako trese sisama, a konobarice s rokoko perikama bi da sednu ovim mudonjama u krilo i podaju im se, ne bi li zaslužile komad nakita, večeru, izlazak, u najboljem slučaju bundu...

– Vlast je pala! Živela vlast! – čuje se urlanje iznad bazena i velika staklena vrata se širom otvaraju.

U razdrljenom sakou i istoj onoj belojoj košulji u kojoj je pre nekoliko sati sav odmeren, pouzdan, smirenog tona koji

obećava bolje sutra, slavio izbornu pobjedu pred kamerama, okružen novim gorilama i pomahnitalim trubačima, na vrata ulazi onaj koga čekaju svi: novi lider Časlav. Kakva iluzija!

Izmešana tela se razdvajaju. Devojke skaču, histerično vrište, bacaju se na njega. Muškarci mu, teturajući se, prilaze, tapšu ga po ramenu, čestitaju, i najednom mu se snishodljivo uvlače, kao da to nije onaj isti Časlav koji se do juče uvlačio drugima.

– Živela vlast! – urla Časlav i udara se u grudi kao majmun, dok ih lagano gura od sebe. Vidi se da mu prija sve to. Baca se ka onom staklenom stolu, šmrče jako i naglo, pa s belim tragom na nosu razbija zadimljeni mrak:

– Ja sam pobjednik! Od večeras, sve je naše!

A onda se, kezeći se, okreće prema meni i kaže:

– Adame, baci mi se na grudi! Dođi prijatelju! Sad je sve naše!

Vidi, boga ti! Otkud ova hrabrost? Dosad je puzeći dolazio do mene...

– Čestitam ti, Časlave, čestitam ti što sam te ja doveo tu – nasmejao sam mu se grohotom, ne pomerajući se.

Pazi malog!

– Posle ćemo razgovarati, Časlave, nasamo. Samo da ova – pokazao sam na devojku u mom krilu – završi, pa da ustanem.

– Dobro, brate, kako ti kažeš – izgovori Časlav s nekim neobičnim osmehom.

– Šampanjac! – prodra se Čombe grleći Časlava onako polugo. – Devojke, postrojte se oko njega! Ali gole! Nazdravite mu i gledajte da mu udovoljite! Kad god poželiš, koju god poželiš, i u kabinetu i gde hoćeš, svaka će ti se stvoriti! Samo biraj! Brat Čombe ima sve što ti treba! A sad da vidiš šta ti je brat nabavio! – izgovori Čombe u delirijumu pa iz jednog visokog stilskog kabineta izvadi u sjajni papir umotanu po veliku kutiju.

– Čombe, domaćine! – zasijaše se oči Časlavu pred očigledno skupim poklonom.

Pokidao je papir od nestrpljenja i otvorio skupocenu kutiju. Na dlanu mu zasija krupan sat.

– Roleks specijalne izrade! A vidi ovo! Vidi se ceo mehanizam! Obložen je brilijantima! *Limited* serija! I tvoji inicijali brate! Ugravirani pozadi. Pogledaj – uzvikivao je oduševljeni Čombe kao voditelj na seoskoj svadbi, koji ekstatičnim glasom iščitava šta je ko od familije doneo.

Zasmejao sam se, do suza.

– Smešno ti je, Adame, a? – Časlav podiže obrve, stavljajući na ruku sat koji je vredeo malo bogatstvo.

– Ma smejem se jer te vidim kako sad mirno s diplomatskim pasošem i ukradenom robom prelaziš granicu. Konačno... Možeš ti da pobegneš iz sela, Časlave, ali selo ne može da pobegne iz tebe, brate – rekao sam ironično.

– Teraj se bre! – povika zajapureni pobjednik, povijajući se ka meni, ali mu ona promućurna pevaljka unese svoje gole grudi u lice, da skrene pažnju s moje opaske i već zategnute situacije. Pametna mala, kažem ja. Stvarno će daleko dogurati.

Časlav je dohvati rukom za dojku i privuče je sebi gladno. Čombe gurnu grupicu devojaka ka njemu. Jedna odmah stade da mu otkopčava šlic, a druga da mu posipa kokain po penisu i da mu ga liže. Časlav se naže ka njoj, i zaboravlja jući na mene, stade da više:

– To, mala! Napraviću od tebe zvezdu! Samo reci šta želiš da budeš i bićeš najpoznatija u zemlji!

– Glumica! – proguta ona, napućenih usta.

– Glumica – hroptao je Časlav, spuštajući se na sofu sa sve tri, dok su se borile koja će ga žešće zadovoljiti.

Sedeo sam onako raširenih nogu s istom devojkom u krilu i gledao ga s visine. On će meni: Dođi! Đubre malo uvlačkačko! Sad si neko mudo, pa ja da ti ustajem! Gledao sam i vinara koji preko cele sobe dovikuje kako će novo vino nazvati po njemu, vlasnika nekoliko kompanija koji mu obećava novog poršea i samo ga pita koju boju hoće, i kakva sedišta, u kojoj koži, hotelijera koji mu nudi vilu na moru, poznatog arhitektu, koji je inače opremao naše i kuće poznatih, kako mu stavlja na raspolaganje apartman u gradu... Utrkivali su se šta će ko da mu ponudi. U svem tom ludilu od sreće što su se dokopali vlasti, bilo mi je žao jedino slikara. Stajao je